

KATHLEEN GLASGOW

Cum
să te
împrietenești
cu
întunericul

Traducere din engleză de
Irina Stoica

COLLECȚIA
YOUNG
ADULT

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Înainte

GĂSESC FACTURILE din întâmplare, înghesuite sub un morman de lenjerie intimă dintr-un dulap pe care îl împart cu mama. În loc de șosete curate, mâinile mele dau de un teanc gros de plicuri pe care scrie *Urgent, Ultima somătie, Contactați-ne imediat.*

Inima îmi bate cu putere. Nu avem multe, niciodată nu am avut, dar ne-am descurcat cu ce câștigă mama ca șofer al Livromobilului și de la grădiniță, unde o ajută pe Bonita. Când vine vara avem și Jeleumobilul, dar asta e o altă poveste.

Nu ascunzi lucruri într-un sertar decât dacă ești îngrijorată.

Mama zace pe canapea de ieri-dimineață, înofolită într-o pătură de lână roșu cu negru, încercând să scape de o durere de cap dormind.

— Mama, zic tare. *Mami.*

Niciun răspuns. Verific ceasul strâmb de pe perete. Mai sunt patruzeci de minute până la prima oră.

Suntem ceea ce mamei îi place să numească „o mașinărie bine unsă, arătoasă și frumos mirosoitoare”. Dar am nevoie ca jumătatea cealaltă a mașinăriei să bipăie și să zbârnâie spre mine și să facă toate celealte lucruri pe care ar trebui să le facă mamele. Dacă nu o am pe ea, nu am nimic. Nu e ca în cazul prietenei mele, Cake, care locuiește cu doi părinti și un unchi. Dacă mama e bolnavă sau deprimată, se duce naibii norocul meu la capitolul ajutor și companie.

Sau la capitolul cine mă duce la școală.

— Mama, strig cât pot de tare, până simt că mă doare gâtul.

Îndes facturile înapoi sub teancul de lenjerie și mă duc în camera din față.

Strigătul a funcționat. Stă în fund, iar pătura de lână este grămadă pe jos.

— Bună dimineață și tie, mormăie răgușit.

Părul ei scurt e lins pe o parte și ciufulit pe cealaltă. Se uită în jur de parcă n-ar recunoaște nimic, de parcă ar fi un extraterestru abandonat din senin în ciudata noastră atmosferă pământească.

Clipește o dată, de două ori, de trei ori, apoi zice:

— Tiger, iubito, adu-mi niște cafea, te rog.

— Nu mai avem cafea.

Îmi folosesc cel mai bun ton acuzator de care sunt în stare. Trebuie să fiu *puțin* rea. Adică, pe bune. Se pare că suntem într-o situație desperată, asta pe lângă alte chestii, cum ar fi *Kai*, care îmi fac creierul praștie. Am nevoie să se întâmpile lucruri-de-mame.

— Nu mai avem *nimic*, spun eu. Mă rog, ar mai fi niște unt de arahide. Poți să bei o ditamai cană fierbinți și aburindă de unt de arahide.

Mama zâmbește, ceea ce mă termină, pentru că nu-i pot rezista și tot ce credeam că aş putea să-i zic despre teancul de facturi neplătite se duce pe apa sâmbetei. Lucrurile or să se aranjeze acum. Lucrurile or să fie bine, ca de obicei.

Putem să bipăim și să zbârnâim iar.

Mama se ridică și se duce la cafetiera roșie. Cafeaua e drogul mamei. Astă și țigările, oricât de mult i-am spune noi, eu, Bonita și Cake, că sunt dezgustătoare și mortale. Când eram mică, mă sculam când se crăpa de ziua gata să mă joc cu ea, doar cu ea, înainte să mă târască la grădiniță și mereu trebuia să aștept până când își bea prima cană de cafea și își fuma prima țigară. Era o adevărată tortură să aștept ca mașinaria aia stupidă să umple cană în timp ce mâinile mă mâncau la gândul pieselor de lego și al betelor de maroco.

Mama suspină adânc.

— La dracu', zice. Iubito, aș face bine să-mi mișc fundul, nu? Stă la chiuvetă, încercând să dea drumul la robinet, dar nu ieșe nimic.

— Tot nu curge apa? Speram că e doar un vis urât, zice făcând un semn înspre robinet.

— Pacheco nu-mi răspunde la telefon, ii spun eu.

Domnul Pacheco e proprietarul nostru, nu unul foarte drăguț.

— Atunci va trebui să mă ocup și de asta azi, zice mama în şoaptă.

Nu zic nimic. Vorbește despre facturi? Poate ar trebui să...

Mama își intinde brațele.

— Vino aici, iubito. Hai. Vino la mine.

Alerg atât de repede, încât aproape mă împiedic de covorul de lână jerpelit de pe podea și zbor în brațele ei, cu fața aterizând exact sub clavicula ei. Îmi atinge ușor cu buzele creștetul capului.

Mama tremură. Are tricoul ud, de parcă ar fi transpirat. Probabil că are nevoie de o țigără.

— Îmi pare rău, îmi șoptește prin păr. Nu știu ce s-a întâmplat. M-a durut capul îngrozitor. Plecarea Bonitei, închiderea grădiniței. Eu... au venit prea multe în același timp și cred că m-am stresat. Ai mâncat măcar ceva aseară?

Am mâncat niște jeleuri cu limetă și stomacul meu tipă de foame, dar nu ii spun asta. Continuu să mă ghenuiesc în ea.

Mama se dă în spate și râde.

— Grace, îmi zice.

Mereu tresar când îmi aud numele adevărat.

— Gracie, bluza asta de pijama nu prea îți mai vine, păpușică.

Trag cu putere în jos de tivul tricoului și îmi încrucisez brațele peste piept.

Mama oftează. Știu ce urmează, așa că îmi pregătesc față de *sunt plăcăsită*.

— Tiger, zice ferm. Ești o fată frumoasă. Doar te tachinam, ceea ce nu ar fi trebuit să fac. Nu ar trebui niciodată să te ascunzi. Te transformi în ceva remarcabil. Nu ai de ce să te simți rușinată.

Remarcabil. Ea și Bonita se dau în vînt după discursurile pozitive. Lui Cake îi place să spună că misiunea lor în viață e să Construiască o Fată mai Bună decât Au Fost Ele.

„Știi”, mi-a zis odată, „probabil mamele lor le-au pus la dietă cu brânză cottage înainte de bal și le-au spus să-și țină picioarele încrucișate în preajma băieților”.

Îmi dau ochii peste cap și mormăi:

— Trebuie să-mi spui lucrurile astea, ești mama mea. Face parte din fișa postului tău.

Fața i se pleoștește și mă simt vinovată. Odată am surprins-o zicându-i Bonitei: „Încerc să-i spun lui Tiger toate lucrurile pe care eu nu le-am auzit niciodată”.

Și mereu am vrut să știu ce anume nu a auzit niciodată. Pentru că este reținută când vine vorba despre tinerețea ei, despre zilele de dinainte să devină mamă. Părintii ei au murit când era la facultate și nu îi place să vorbească despre ei.

Mama cotrobăie prin dulapuri și cumva, undeva, găsește pitită o cutie de Cola, deși aseară am căutat și eu prin toate dulapurile după ceva de mâncare. Ia o înghițitură mare, plină de recunoștință, și se șterge la gură. Caută în geantă o țigără.

— Du-te și îmbracă-te, Tiger. Te las la școală, după care am o mulțime de lucruri de făcut. Azi o să fie o zi a naibii, promit. Mâncare, Pacheco, reparăriile. O să mă revanșez că nu m-am ocupat de astea, bine?

— Bine.

Mama ieșe în grădină ca să fumeze și eu mă îndrept spre dormitor, unde caut disperată ceva potrivit în dulapul meu cu cele mai nepotrivite haine. Mama crede că hainele găsite în cutiile de pe marginea drumului reprezentă ceva creativ și

amuzant și interesant și bun pentru mediu („Gunoial unei persoane e comoara alteia!”), nicidecum o consecință a stării noastre financiare precare, dar uneori aş vrea să mă duc la școală îmbrăcată ca orice altă fată, în colanți și un tricou, poate și cu sandale cu barete, care să-mi scoată în evidență unghile roz de la picioare. Dar în loc de asta de cele mai multe ori arăt ca o creatură uitată de vreme, îmbrăcată în haine vechi care arată, ei bine, ca niște *haine vechi*.

Trag pe mine o fustă și un tricou decolorat și îmi trântesc o șapcă de baseball pe cap, pentru că și apa de la duș începe să pară dubioasă, așa că nici nu se pune problema de aşa ceva. În baie, mă spăl pe dinți ca o nebună și mă stropesc cu apă pe față.

Apoi, ca de obicei, îmi las minimum trei secunde ca să mă întreb cine naiba mai e și asta? De unde a venit ea?

Pentru că părul meu negru și întins nu seamănă deloc cu părul scurt și ușor ciufulit al mamei. Pistrui mei arată ca pete răzlețe de noroi în comparație cu tenul ei delicat, fără nicio imperfecțiune.

O parte atât de mare din mine semănă cu Persoana Care Nu Trebuie Numită. O parte atât de mare din mine e străină.

Dar asta sunt și deocamdată trebuie să o mobilizez pe mama, să ajung la școală la prima oră și, implicit, la spectacolul grotesc la care trebuie să assist de cinci ori pe săptămână și pe care îmi place să-l numesc „Ororile lui Lupe Hidalgo”. Dacă supraviețuiesc, o să ajung la ora de bio și la Kai Henderson – doar când mă gândesc la el înima îmi bate ca o tobă tembelă, bolnavă de dragoste. E și unul dintre lucrurile despre care trebuie să vorbesc cu mama.

În mașină tot schimbă posturile de radio. Stomacul meu gol mă arde ca un incendiu de gradul cinci, așa că pescuiesc niște jeleuri Life Savers de pe fundul ghiozdanului. Poate că scamele și praful au și ele niște calorii care or să mă țină până la prânz.

În timp ce molfăi un jeleu, îmi bipăie telefonul. E Cake.

S-a trezit?

Da! Suntem în mașină.

Slavă cerului. I-ai zis?

Mă uit la mama. Bombăne, încercând să prindă un post de radio în Honda noastră antică, o mașină pe care o mai țin întreagă doar niște bandă adezivă și speranță.

Mama pare obosită. Poate că încă o doare capul. Poate că e cu gândul la facturi. Poate că ar trebui să-mi iau o slujbă, să o ajut. Aș putea să bag cumpărăturile în pungi la Stop N Shop. Sau să șterg mese la Cucaracha.

Nu încă, scriu eu.

Spune-i odată. *Smulge leucoplastul, Tiger. Apoi poți să fugi din mașină și să nu-ți mai faci griji în legătură cu ea până diseară.*

Nu răspund. O să fie complicată treaba asta cu Kai.

Mama e puțin cam prea protectoare.

Nu o să fie fericită când o să afle că vreau să mă duc cu Kai Henderson la balul organizat de Liceul Eugene Field de Ziua Eroilor. Nu pentru că nu îl place, nu e cazul. Îl știe de când era un puști slabă nog care mergea la grădinița Bonitei, cu genunchii juliți și un yen pentru fursecuri cu unt. Pur și simplu nu îl place ca eu... să nu fiu cu ea.

— Aha, zâmbește mama larg. Uite unul bun.

Dă volumul mai tare. Încă un cântec din urmă cu mulți ani, nimic nou, nimic din ce aş alege eu vreodată. Strâmbă din nas când aude piesele pe care eu și Cake le cântăm în trupa noastră, Broken Cradle, și zice că e doar zgromot experimental. E posibil ca eu să fiu motivul pentru care sună „experimental” din moment ce nu fac decât să bat aiurea la tobe, fără să știu ce fac. Sunt acolo doar ca să o susțin pe Cake, care e un copil-minune al muzicii. Și pe Kai, care arată amețitor și dulce când cântă la bas, cu fruntea brăzdată, cum s-ar zice în unul dintre romanele mele.

Poate pentru că simt brusc că mama mă sufocă mereu, mă trezesc zicând deodată:

— Merg la balul de Ziua Eroilor cu Kai Henderson.

Și cum scot asta pe gură regret și mă bucur în același timp. La urma urmei, ce o să facă? Am 16 ani. Pot să mă duc și eu o dată în viață la un bal, ca toată lumea.

Dă muzica mai încet.

— Ce?

Vorbește încet.

— Cum așa? Când... s-a întâmplat asta?

Respir adânc.

— Acum câteva săptămâni. Mă invitat. Mă duc. O să ne distrăm. Merge și Cake. Toată lumea merge.

— Stai așa, zice iar. Kai? Adică acel Kai? Băiatul nostru cu capul mereu îngropat într-o carte de medicină?

Oftez:

— Da.

Liniște. Mi se strânge inima. Știam eu. Efectiv pot să număr secundele, așa că fix asta fac: zece... nouă... opt...

— Nu știu ce să zic, Tiger. E așa de brusc și nu am vorbit despre asta. Adică o să fie cu alcool, probabil și o petrecere după...

O întrerup:

— Nu beau, nu mă duc la petreceri, nu fumez. Nimici nu mi-a pipăit vreodată sănii în afară de doctorul ăla scârbos și vreau pur și simplu să mă duc la un bal și să dansez ca toti ceilalți. *O dată în viață.*

— Vrei să... adică... Acum e iubitul tău? Asta se întâmplă?

Îi simt privirea pe față. Simt cum roșeața mi se duce în sus, pe gât.

— Nu.

Adică nu încă. Poate. Într-o zi. Gen, după bal, poate. Nu așa merg lucrurile? Nu începe treptat? Tot ce știu e din cărti și din

filme și din momentele în care i-am văzut pe alți puști de la Eugene Field sau din experiența lui Cake cu băiatul din Sierra Vista. La urma urmei, ce fac vreodată fără mama? Nimic. Mă duc la școală, uneori mă uit la skaterii de la Groapă, vin acasă, citesc...

Mă complac în viața noastră mărunță. Îi privesc pe ceilalți. Sunt ca un gândăcel într-un borcan.

În depărtare, parcarea și peluza din fața Liceului Eugene Field sunt pline-ochi de elevi. Dacă reușesc să mă stăpânească până ajungem acolo, o să am șapte ore fără mama. Stomacul meu chiorăie îngrozitor de foame. Mă simt slăbită și descurajată.

De ce trebuie să fie atât de greu un lucru stupid de normal?

— E doar un bal, șoptesc eu.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă furnică nasul. Încep să bat în retragere, așa cum fac mereu. Am bătut în retragere și când a reacționat de parcă ar fi fost prea scump să mă duc la gimnastică, deși era vorba doar de câteva ore la amărătul ăla de centru comunitar, cu saltele jerpelite. Am bătut în retragere și când Cake a vrut să luăm lecții de dans împreună sau când am avut șansa să mă înscriu la șah după ore, mereu. Singurul lucru pe care am putut să-l fac vreodată a fost să mă dau cu placa de skate – asta se întâmplă acum patru ani –, dar în final mi-a interzis și asta.

— Mă duc la bal cu Kai Henderson, îi zic și vocea îmi devine brusc rece. Și nu ai cum să mă oprești. Și ar fi o greșală să încerci.

Mama oprește în parcare, evitând-o la mustață pe Mae-Lynn Carpenter, care de-abia își cară ghiozdanul uriaș. Se uită lung la noi înainte să treacă mai departe. Nu cred că am văzut-o vreodată pe Mae-Lynn zâmbind.

— Grace, ar trebui să vorbim despre asta mai încolo. E un lucru important. Nu e atât de nesemnificativ cum crezi, spune mama și își pune mâna pe brațul meu.

— Nu, îi zic și apoi se întâmplă.

Izbucnesc în lacrimi.

— Este *exact* pe cât de nesemnificativ cred. E vorba doar despre niște ghirlande și despre niște punch cu puțin alcool și despre o muzică lălăită, urmată de o petrecere. Ceva ce tinerii fac de când lumea, dar niciodată și *eu*. Nu până acum.

— Tiger, te rog, îmi spune ea, dar deja am ieșit din mașină, aruncându-mi ghiozdanul pe umăr și ținându-mi capul jos, ca să nu vadă nimeni că plâng.

De cum mă așez în bancă, încep să curgă mesajele, telefonul meu bipăind insistent în ghiozdan și purtând un mic război cu haosul scos de stomacul meu gol. Se pare că jeleurile alea Life Savers nu au salvat nicio viață.

Bipurile îi atrag atenția lui Lupe Hidalgo, așa cum mirosurile emanate de oamenii mici și însăpământați atrag atenția uriașilor din basme.

Lupe Hidalgo oftează. Lupe Hidalgo bate în bancă ușor, cu vârful foarte ascuțit al creionului. Picioarele lui Lupe Hidalgo se bătâie, iar tocurile cizmelor ei bat ritmic în podeaua de gresie alb cu negru din sala de clasă.

Se uită la mine cu o privire rece, apoi jos, la ghiozdanul meu. Se încruntă.

Eu și ceilalți trei elevi de la masă ne uităm rapid unii la alții. Tina Carillo se uită la mine; eu îmi mut privirea la Rodrigo; Rodrigo pune mâinile la ceafă și-si dă ochii peste cap înspre Kelsey Cameron; ea nu se uită la nimeni, pentru că e prea ocupată să se uite la propria imagine din telefon și să-și incline capul pentru un selfie.

Lupe face pac-pac-pac cu creionul în masă. Își inclină capul spre dreapta. Își inclină capul spre stânga. Coada lungă și elegantă de cal i se lovește de spate.

Ăsta e semnul că e pe punctul de a se lua de cineva. Singurul moment în care Lupe se poate concentra este când se află

pe terenul de softball. E în ultimul an de liceu și la anul, în toamnă, se duce la Universitatea din Arizona cu bursă. Umblă zvonul că, din cauza abilității ei de a arunca mingea atât de repede și cu atâtă putere, prințătorul, Mercy Quintero, își ține ore întregi mâinile în gheăță după un meci. Abilitatea de a da o lovitură liberă perfectă în stomacul flasc al unei fete din Flagstaff, care nu este pe fază.

Lupe Hidalgo e atât de bună la softball, încât pare că e singura din echipă. Adică știu că am văzut în ziua meciului și alte fete hoinărind pe holarile din Eugene Fields cu părul prins în coadă în creștetul capului și cu șosete în dungi până la genunchi, cu hanoracele lor negru cu gri care fac parte din echipament și care stau deschise și flutură la orice mișcare, pe sub care se văd tricourile cu vulpea albă care este mascota echipei și care stă încolăcită în jurul cuvântului *Zorros*, dar pentru numele lui Dumnezeu, jur că habar n-am cine sunt.

Lupe Hidalgo eclipsează pe oricine. Acoperă totul ca o umbră fermecătoare și, deși știi că o să te doară, te uiți la ea pur și simplu.

Fac și eu greșeala asta.

Într-o secundă simt că inima îmi ajunge în stupidile încălțări marca Vans, unele de un alb prăfos, pe care le-am personalizat cu markerul, desenând stele și luni și o imitație de colivie mică, frântă în două, în onoarea trupei noastre.

Lupe mă analizează din cap până-n picioare cu privirea ei scânteietoare. Îmi încrucișez instinctiv mâinile peste piept. Nu știi niciodată când cineva, de obicei un băiat, dar uneori și o fată, o să facă o glumă nesărată despre sănii tăi.

Ai un corp frumos, zice mama mereu. *Nu mai sta cocoșată*.

Ei îi este ușor să vorbească. Sânii ei sunt ca niște ceșcuțe înțoarse, delicate și rafinate.

Încerc să mi-o scot pe mama din cap. Cearta din mașină nu m-a făcut să mă simt ca o eroină sau o învingătoare, așa cum

mi-ar fi plăcut. În principiu, acum mi-e rău, mi-e foame și mi-e puțin frică. Prefer să nu mă mai gândesc la ea astăzi.

Ca la un semn, telefonul îmi bipăie din nou. E ca și cum mama știe că încerc să-o exclud fără milă din această zi.

Nu pot să cred că mi se întâmplă săispe milioane de lucruri care mă fac cu capul și care îmi strică ziua, toate în același timp.

Fără să zic nimic, mă rog ca doamna Perez să înceteze să se mai fățuie în fața clasei și să înceapă odată, dar se încăpătânează să nu-și dea seama de iadul care este pe cale să mă acapareze și continuă să mute de colo-colo niște hârtii pe catedră.

Tina Carillo șoptește „Să înceapă spectacolul” și dă din umeri înspre mine.

Lupe își termină inspectia și mărâie în cele din urmă înspre mine:

— Fată, ce căcat portă astăzi?

Mă încordez toată. Sursa de proveniență și starea hainelor mele a fost o obsesie pentru Lupe din clasa a III-a, de la Școala Thunder Park, când mi-a murdărit tricoul cu Hello Kitty cu piure de cartofi. „Pisică tâmpită”, a zis atunci. Tricou idiot.

Lângă mine, Rodrigo pufnește în râs și își scoate telefonul.

— Serios acum, pentru numele lui Dumnezeu, cine te crezi? Cretina de Stevie Nicks?

OK, poate că nu ești familiarizat cu această zeită bălaie a muzicii din anii '70, muza unei trupe bizare pe nume Fleetwood Mac, una dintre cele mai ciudate și mai eterice cântărețe care au plutit vreodată pe o scenă pe tocuri de 15 centimetri, învăluită în catifea, scliptoare de la glossul de buze și de la praful de zâne, dar aici, în Arizona fierbinte ca iadul, locul de baștină al fetei noastre bălaie, *toți* știm cine e Stevie.

Lupe mă apucă cu degetul arătător și degetul mare de tricoul cu unicorn și se apropie de fața mea. Are un machiaj diafan și perfect, iar dermatograful i se întinde spre tâmpale ca niște aripi negre.

— Fată, zice și respiră adânc.

Aud plescăia surdă pe care o face în timp ce mestecă guma.

— Nu e OK... deloc.

Puștii din jurul nostru chicotesc. O fată al cărei nume nu mi-l amintesc niciodată, dar care arată mereu de parcă tocmai a mâncaț o lămâie, îmi face o poză.

Minunat, acum o să fiu de râsul tuturor: #tocilara #ciudata #monstrulliceului #ratatacuunicorn.

Fața îmi arde, inundată de o dogoare bruscă, pe care știu că toată lumea o poate vedea. Este oribil că nu reușesc să nu roșesc, să nu mă simt prost ori să nu arăt că sunt furioasă sau frustrată. Mama numește asta „pasiune pentru viață”, dar, pe bune, mama este motivul pentru care sunt batjocorită la 7:25 dimineața, în sala 29 a Liceului Eugene Fields din Mesa Luna, Arizona.

În fiecare zi merg la școală îmbrăcată ca un fan Grateful Dead care speră să dea peste el norocul și să prindă un bilet și, dacă nu știi cine sunt ăștia, caută-i pe net și o să vezi multe tipă pierdute în spațiu și îmbrăcate cu fuste de catifea cu imprimeuri și clopoței cusuți la tiv, care încearcă să vadă o trupă compusă în principiu din gagii drogați care poartă tricouri jegoase și blugi găuriți și care arată de parcă nu s-au mai spălat pe cap din anii '60, când au început prosteala asta. Garderoba mea e plină de tricouri vechi cu formații, fuste hippie precum cele menționate mai sus, pantaloni bărbătești, sacouri vechi și, uneori, câte o eșarfă croșetată de mână, *pentru fler*, cum ar zice mama.

Îmi întorc privirea de la Lupe și mă uit în jos, la hainele mele. Nu pot nici măcar să-mi aleg singură niște amărâte de *haine*.

Telefonul îmi vibrează. Dau instinctiv un șut ghiozdanului, de parcă asta ar face bâzâitul și, implicit, pe mama să înceteze.

Lupe se uită la mine și dă din cap.

— Oh, iar te verifică mami?

Face să sună mai mult ca un *Mm-mn-mm-nooooo* și își ridică o mână, fluturând-o din încheietură. Kelsey Cameron râde. Mă uit lung la ea și mă simt pe jumătate trădată. Nu suntem prietene – singura mea prietenă e Cake –, dar... Împărțim aceeași masă cu Lupe Hidalgo, diavolul în persoană. Asta ar trebui să conteze *un pic*.

Îmi pare rău, îmi face Kelsey semn.

Lupe oftează și gesticulează înspre mine.

— Nu pot să stau lângă așa ceva. Dacă se ia? Pe asta? zice și-și duce palmele în jos, pe corp, de parcă ar fi prezentatoarea unei emisiuni-concurs.

Lupe Hidalgo e rea și frumoasă și, chiar dacă poartă un tricou alb, blugi negri și cizme, este o zeiță periculoasă și plină de strălucire.

Pur și simplu nu înțeleg cum două fete de aceeași vîrstă pot să arate atât de diferit – una dintre ele atât de matură, de cunoșcătoare și de sexy și cealaltă, adică *eu*, ca o bucată de aluat cu cocoloașe.

E ca și cum s-ar fi trimis o înștiințare pe care doar unele fete au primit-o.

Îmi ridic privirea. Mae-Lynn Carpenter stă vizavi de mine, la altă masă, aplecată peste caietele ei, cu capătul creionului băgat aiuristic în gură. Cămașa îi este puțin ridicată la spate, lăsând să se vadă o fâsie de piele netedă. Două fete de lângă ea râd de chiloții de un alb strălucitor care se văd de sub talia pantalonilor lui Mae-Lynn.

Fetele ca mine și ca Mae-Lynn sigur nu au primit înștiințarea.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi, pentru că deja Lupe a atras atenția tuturor, mai puțin a doamnei Perez, care acum scrie ceva pe tablă.

Dacă Cake ar fi aici, ar avea o replică acidă, dar nu este și, de o mie de ori pe zi, în situații de genul asta, mă gândesc *Ce ar*